

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko F. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 18 września 2012 r., sygn. akt XXI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 18 września 2012 r. Zarzucono naruszenie: 1) art. 80 k.p. w związku z art. 405 k.c. w związku z art. 300 k.p., art. 151 § 1 zdanie 1 k.p. w związku z art. 129 § 1 k.p. w związku z art. 130 § 1 k.p., art. 151¹ § 1 pkt 1 i § 2 k.p. przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie oraz art. 151¹ § 3 k.p. przez jego niezastosowanie, 2) art. 382 k.p.c. w związku z art. 278 k.p.c. w związku z art. 316 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. przez niewzięcie pod rozwagę okoliczności bezspornej między stronami co do wypłaconego powodowi wynagrodzenia za pracę w okresie lipiec 2007 r. - styczeń 2008 r. (11.347,58 EUR), bezzasadne powołanie dowodu z opinii biegłych i niedokonanie własnych obliczeń należnego powodowi wynagrodzenia za pracę przy przyjęciu założenia pracy powoda w systemie normalnego czasu pracy z godzinami nadliczbowymi, 3) art. 385 k.p.c.

i art. 386 § 1 k.p.c. przez oddalenie apelacji zamiast wydania orzeczenia zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z 17 listopada 2011 r. i oddalenia powództwa w całości.

W opinii skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W zaskarżonym wyroku Sąd ustalił, że powód pracował we Francji od poniedziałku do piątku w stałych godzinach ustalonych przez pracodawcę (latem od 6:00 do 16:00, a zimą od 7:00 do 17:00; czyli po 10 godzin dziennie oraz w soboty - średnio po 5 godzin). Taki czas pracy egzekwował kierownik budowy. Były listy obecności, chociaż nie była prowadzona szczegółowa ewidencja czasu pracy. Powodowi nie wydawano poleceń ani zgody na pracę w godzinach nadliczbowych, egzekwując 10 godzinny dzień pracy i 5 godzinny w soboty. Dalej Sąd podniósł, że powód, a właściwie jego brygada zbrojarzy, codziennie otrzymywał od swoich przełożonych zadania do wykonania i podporządkowywał się tym poleceniom, wykonując pracę w zakreślonym czasie i korzystając z przerwy na posiłek. W ocenie Sądu nie było obiektywnych dowodów na przyjęcie, że czas pracy A. K. był określony wymiarem jego zadań, ponieważ dla przyjęcia takiego systemu konieczne byłoby określenie zadań nie każdego dnia pracy, lecz w umowie o pracę, a powód samodzielnie decydowałby ile czasu ma poświęcić na wykonanie tego zadania i jak organizować sobie pracę. A.K. musiałby mieć obiektywną możliwość, przy dołożeniu należytej staranności, wykonania obowiązków w ustalonych ramach czasu pracy, to na nim ciążyłaby powinność takiego organizowania sobie pracy, aby realizacja nałożonych na niego zadań była możliwa w normatywnym czasie pracy. W realiach pracy zespołowej, brygady i określonych przez pracodawcę godzin pracy powód nie miał takiej możliwości i faktycznie sam nie decydował o tempie i czasie wykonywania zadań.

Wobec powyższego nie sposób uznać skargi za oczywiście uzasadnioną. Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi

wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty na poparcie tego twierdzenia. Skarżący winien w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości (postanowienie SN z 25 lutego 2008 r., I UK 336/07, LEX nr 846126). Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (niepublikowane postanowienia SN z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07 i z 2 sierpnia 2007 r. III UK 45/07 oraz z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.

aw